

אילת כרמי, מתוך הסדרה

"אלכסנטרופיה", 2008 צילום: אברהם חי

העצים של נוף ילדותה". כשנשאלה על השם המסקרן שנתנה לתערוכתה, סיפרה כרמי כי ברמיונה כינתה את הרוגמנית, האשה שמשמשת מודל לרוב הדמויות הנשיות (העירומות) שלה, אלכסנדרה. לאחר מכן, כשחשבה על הדמות שנבראה ברמיונה, היא הבינה שהיא בעצם חושבת על אוטופיה, והחליטה לשלב בין שתי המלים וליצור את השם "אלכסנטרופיה".

בעולמות המצוירים של אילת כרמי, נסיכות אמיצות יוצאות להרפתקאות מסוכנות, נלחמות בקרבות עזים, נושאות כלי נשק וציד וצועדות בתהלוכות ניצחון. בתוך היקומים החלופיים שהיא בוראת בצבעי שמן על מצעי עץ, הנשים הן הגיבורות, מי שמובילות את העלילות ונלחמות על טריטוריות, ומי שבסוף הקרב עומדות קפואות בתנוחות ניצחון – כמו מודעות לעצם הנצחתן בצורה במאמר שכתבה בקטלוג שיצא לאור ב-2009, לרגל התערוכה "אלכסנטרופיה" שהציגה כרמי בגלריה 39 בתל אביב (אוצרת: טל לניר), האירה טלי תמיר צד נוסף של היסוד המיתי בציוריה של האמנית, שגולה והתחנכה בחברה הקיבוצית בעמק יזרעאל – והוא המיתולוגיה של תולדות האמנות. "כרמי שיכפלה את הטקסיות הטבועה בה מילדותה אל תרבות הפולחן של תולדות האמנות", כתבה תמיר. "היא הפכה את תפוזת הטיפות של (ג'קסון) פולוק או את הינף המכחול של (וילם) דה קונינג ל'דגל מונף' (...). היא אירחה את דירה, ולסקו, גויה ואלברס בין צללי